

Η γιορτή της δημοκρατίας

(Οι τέσσερις απαγορεύσεις του Αρπατίλαου)

Θεατρική παράσταση για το Πολυτεχνείο βασισμένη στα «μαγικά
μαξιλάρια» του Ευγένιου Τριβιζά

Επιμέλεια – επιλογή – διασκευή κειμένων : Αναστασία Τσιαχπίνη,
Ανδριάννα Σκόρδου, Κατερίνα Ζαχαροπούλου

Λιτό σκηνικό. Μαύρες κορδέλες κρέμονται από την οροφή της σκηνής –
μοιάζουν με κάγκελα φυλακής. Πάνω από τη χορωδία μια μεγάλη καρτέλα
γράφει «ξερονήσι». Πιο δίπλα μια άλλη γράφει «βράχο – βράχο τον καημό
μου».

(Δυο παιδιά απαγγέλλουν)

Τον καιρό της μεγάλης στέγνιας,
-σαράντα χρόνια αναβροχιά-
ρημάχτηκε όλο το νησί.
Πέθαινε ο κόσμος και γεννιόνταν φίδια.
Μιλλιούνια φίδια τούτο τ' ακρωτήρι,
χοντρά σαν το ποδάρι ανθρώπου
και φαρμακερά.

Το μοναστήρι τ' Άι Νικόλα το είχαν τότε
Αγιοβασιλείτες καλόγεροι
κι ούτε μπορούσαν να δουλέψουν τα χωράφια
κι ούτε να βγάλουν τα κοπάδια στη βοσκή.
Τους έσωσαν όμως οι γάτες που αναθρέφαν.
Την κάθε αυγή χτυπούσε μια καμπάνα
και ξεκινούσαν τσούρμο για τη μάχη.
Ολημερίς χτυπιούνταν, ως την ώρα
που σήμαιναν το βραδινό ταγίνι.
Απόδειπνα πάλι η καμπάνα
και βγαίνουν για τον πόλεμο της νύχτας.
Ήτανε θαύμα να τις βλέπεις, λένε,
άλλη κουτσή, κι άλλη στραβή, την άλλη
χωρίς μύτη, χωρίς αυτί, προβιά κουρέλι.
Έτσι, με τέσσερις καμπάνες την ημέρα
πέρασαν μήνες, χρόνια, καιροί κι άλλοι καιροί.
Άγρια πεισματικές και πάντα λαβωμένες
ξολόθρεψαν τα φίδια. Μα στο τέλος
χάθηκαν - δεν άντεξαν τόσο φαρμάκι.

21^η Απριλίου 1967. Κάποιοι στρατιωτικοί με αρχηγό το Γεώργιο Παπαδόπουλο κάνουν πραξικόπημα, καταργούν τη δημοκρατία, κλείνουν τη βουλή και επιβάλλουν δικτατορία. Χούντα.

Όσοι πολίτες διαφωνούσαν, συλλαμβάνονταν, φυλακίζονταν, εξορίζονταν. Επιβάλλανε λογοκρισία σε ότι ακούγανε, διαβάζανε, βλέπανε, σκέφτονταν.

Το Νοέμβρη του 1973, οι φοιτητές ξεσηκώθηκαν και ζητούσαν να φύγει η χούντα, ζητούσαν Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία.

Προχώρησαν στην κατάληψη του Πολυτεχνείου. Μαζί τους ενώθηκε μεγάλο κομμάτι του λαού, εργάτες, μαθητές...Ζητούσαν να έχουν όλοι «μια θέση κάτω από τον ήλιο».

Οι δικτάτορες φοβισμένοι έστειλαν στο Πολυτεχνείο την αστυνομία και τα τανκς για να σταματήσουν την κατάληψη. Ξημερώματα της 17^{ης} Νοέμβρη, ένα τανκ ρίχνει την πύλη του Πολυτεχνείου σκοτώνοντας, τραυματίζοντας, συλλαμβάνοντας όσους μπορούσαν από τους εξεγερμένους.

Σήμερα θυμόμαστε και τιμούμε τη νεολαία του '73 που αγωνίστηκε για τα αυτονόητα. Ο άνθρωπος γεννιέται ελεύθερος και μοναδικός και κανένας δεν μπορεί να του το στερήσει αυτό.

Σας τα λέω όλα αυτά
γιατί εδώ στη χώρα μας
όπως κι αλλού,
οι άνθρωποι ξεχνάνε
και η τρέλα
δεν θέλει πολύ
να φουντώσει πάλι
φτου ξανά κι απ' την αρχή

ηχητικό : κουδούνια, καμπανάκια

Μια φορά κι έναν καιρό στα πολύ παλιά χρόνια κυβερνούσε αυτό τον τόπο ένας φοβερός και τρομερός ο Αρπατίλαος

ηχητικό : καμπανάκια

(Ο Αρπατίλαος ψάχνει εναγωνίως να βρει κάτι)

Αρπ: Μα που είναι, που είναι;

Αυλοκόλακας : Τι ψάχνετε μεγαλειότατε ;

Αρπατ.: Τι ψάχνω; Το φτερό από κοράκι, αυτό με το οποίο έγραφα τους νόμους.

Αυλοκ: Γιατί δεν τους φράφετε μ' ένα άλλο φτερό; Φτερό χήνας, παγωνιού;...

Αρπ.: Τι λές; Αυτό κάνω τον τελευταίο καιρό γι' αυτό δεν μπορώ να γράψω ούτε έναν νόμο της προκοπής.

Αυλοκ.: Τι εννοείτε πανκάκιστε ;

Αυλοκ.: Τι εννοώ; Τι εννοώ. Δεν βλέπεις που οι άνθρωποι δε με σέβονται πια;

Ακούς εκεί; Εγώ να περπατάω στο δρόμο κι αυτοί από πίσω να με μουτζώνουν, να με κοροιδεύουν και να μου βγάζουν τη γλώσσα ! Κανένας σεβασμός πια. Δεν με αγαπάνε πια. Ποιον; Εμένα. Εγώ δεν ονόμασα τις

Κυριακές Προδευτέρες που δεν ξεχωρίζουν από τις κανονικές Δευτέρες ; Γιατί το έκανα ; Για να γίνουν πιο εργατικοί, για να μη χαζολογάνε και διασκεδάζουνε άσκοπα τις Κυριακές. Εγώ δεν έκλεισα όλα τα λούνα πάρκ και τις παιδικές χαρές για μη χάνουν την ώρα τους τα παιδιά με σαχλαμάρες ; Εγώ δεν απαγόρευσα το φτάρνισμα για να μην κολλάνε αρρώστιες ; Κι αυτοί οι αχάριστοι δεν με αγαπάνε :

A, πρέπει οπωσδήποτε να βρω το φτερό από κοράκι μ' αυτό το πανέμορφο σιλπινό, κατάμαυρο χρώμα, για να μου έρθει καμιά ιδέα για νέους νόμους. Τότε θα σταματήσουν όλα αυτά.

Μπουχου χου, μπουχουχου, δεν μπορώ, δεν μπορώ...

Αυλοκ.: Μεγάλο δράμα. Υψηλότετε γνωρίζω κάποιους υποχθόνιους, σκοτεινούς, ανελέητους τύπους. Να τους πάρετε για συμβούλους, θα σας βοηθήσουν.

Αρπ.: Είπες σκοτεινούς ;

Αυλοκ.: Ναι!

Αρπατ.: Ανελέητους ;

Αυλοκ.: Ναι, ναι.

Αρπατ.: Υποχθόνιους;

Αυλοκ.: Ναι, ναι, ναι!

Αρπατ.: Να τους φέρεις αμέσως εδώ !

Τραγούδι : Βασιλιάς (Φραγκούλης)

(Ο Αρπατίλαος κάθεται στο θρόνο του)

Αυλοκ.: Υψηλότετε, σας παρουσιάζω τους διακεκριμένους, μεγαλοσπουδαγμένους και παραμορφωμένους κ.κ. Ξεφτίλιους και Υποχθόνιους !

Αρπατ. : (χειρονομεί) Ελάτε !

Ξεφτιλ.: Μόλις επέστρεψα απ' το πανεπιστήμιο της Γλειψίας όπου παρακολούθησα ΕΙ-ΔΙ-ΚΑ σεμινάρια για την αντιθμετώπιση αχάριστων υπήκων. Είμαι ο άνθρωπός σας.

Υποχθ.: Μετά από εκτεταμένους ελέγχους και επιστημονική έρευνα χρόνων στα εργαστήριά μου, έχω καταφέρει να διαθέτω τη λύση σε κάθε πρόβλημά σας. Έχω αυτό που θα κάνει τους υπηκόους σας να είναι με κατεβασμένα αυτιά, υπάκουοι, υποτονικοί, με χαμηλωμένα βλέφαρα και ως εκ τούτου ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΙ.

Αρπατ. : Λοιπόν, τώρα νιώθω σιγουριά και αισιοδοξία. Τώρα είμαι έτοιμος ! (στέκεται ακίνητος με το δάχτυλο να δείχνει απειλητικά, ανοίγει το στόμα, ακούγεται ηχητικό ντοκουμέντο από ομιλία του Παπαδόπουλου)

Αρπατ. : Αποφασίζω και διατάσσω : Απαγορεύεται να μιλάτε ελεύθερα !

(Μια παρέα παιδιών συζητούν για τη δημοκρατία)

A: Σήμερα η δασκάλα μας μίλησε για τη Δημοκρατία.

B: Τι είναι η Δημοκρατία ;

A: Δημοκρατία είναι ένα πολίτευμα που τη δύναμη την έχει ο λαός και όχι μόνο ο ένας ή λίγοι άνθρωποι. Δεν υπάρχουν βασιλιάδες, τύραννοι, άριστοι, δικτάτορες.

Γ: Μας είπε ότι η ζωή σε μια χώρα αφορά όλους τους πολίτες κι επομένως όλοι έχουν λόγο για το τι ζωή θέλουν να έχουν. Άρα οι κυβερνήτες τους είναι εκπρόσωποί τους που τους ψηφίζουν και τους ελέγχουν κι αν θέλουν τους καταργούν.

Δ: Είναι το πιο δίκαιο πολίτευμα και πρέπει να είμαστε υπερήφανοι που ξεκίνησε από τη χώρα μας.

A: Α, ναι. Κάτι έχω ακούσει για Περικλή και δημοκρατία.

Ασφαλίτης A: Τι λέτε πουλάκια μου ;

Ασφαλίτης B: Δημοκρατία άκουσα!

Ασφαλίτης Γ: Η πολλή δημοκρατία βλάπτει !

Ασφαλίτης Δ: Καλύτερα : Άκου – βλέπε – και μη μιλάς

(συλλαμβάνουν τα παιδιά και τα συνοδεύουν πίσω από τις κορδέλες – κάγκελα)

(δύο παιδιά βγαίνουν από τα κάγκελα)

- Σώπα, μη μιλάς, είναι ντροπή, κόψ' τη φωνή σου

σώπασε επιτέλους - κι αν ο λόγος είναι αργυρός η σιωπή είναι χρυσός.

Τα πρώτα λόγια που άκουσα από παιδί, έκλαιγα, γέλαγα, έπαιζα μου λέγανε:

(όλοι μαζί, βάζοντας το δάχτυλο μπροστά στο στόμα): "Σσσσς, σώπα"

- Στο σχολείο μου κρύψανε την αλήθεια τη μισή, μου λέγανε : "εσένα τι σε νοιάζει ; "

(όλοι μαζί): "Σσσσς, σώπα"

- Κόψε τη φωνή σου και μη μιλάς, σώπαινε. Και αυτό βάσταξε μέχρι τα εικοσί μου χρόνια.

- Ο λόγος του μεγάλου - η σιωπή του μικρού. Έβλεπα αίματα στο πεζοδρόμιο, "Τι σε νοιάζει εσένα;" , μου λέγανε, "θα βρεις το μπελά σου".

(όλοι μαζί): "Σσσσς, σώπα"

- Αργότερα φωνάζανε οι προϊστάμενοι :

"Μη χώνεις τη μύτη σου παντού, κάνε πως δεν καταλαβαίνεις"

(όλοι μαζί): "Σσσσς, σώπα"

- Σε χρόνια δίσεκτα οι γονείς, οι γείτονες με συμβουλεύανε :

"Μην ανακατεύεσαι, κάνε πως δεν είδες τίποτα"

Μπορεί να μην είχαμε με τους γείτονες γνωριμίες ζηλευτές, μας ένωνε όμως, το Σώπα.

- Σώπα ο ένας, σώπα ο άλλος σώπα οι επάνω, σώπα οι κάτω, σώπα όλη η πολυκατοικία και όλο το τετράγωνο.

- Σώπα οι δρόμοι οι κάθετοι και οι δρόμοι οι παράλληλοι.
Κατάπιε τη γλώσσά μας. Στόμα έχουμε και μιλιά δεν έχουμε.
- Φτιάξαμε το σύλλογο του "Σώπα".

Τραγούδι : Παπαντοπ (Μαρκόπουλος) «Κι εκείνος – κι εκείνος – κι εκείνος
που σωπαίνει θα χαθεί – θα χαθεί»

Ξεφτίλιους : Τι άλλο σας απασχολεί Μεγαλειότατε ;
Αρπατ.: Χμ..., φταίει ότι διαβάζουν κι όταν διαβάζουν σκέφτονται και όταν
σκέφτονται κατεβάζουν ιδέες και όταν κατεβάζουν ιδέες...ααααα, α! Δεν τους
αντέχω άλλο !

Υποχθ.: Α-πλού-στα-το. Για να διαβάσουν κάτι θα πρέπει να το εγκρίνουμε
πρώτα ΕΜΕΙΣ. Αν κάτι δεν σας αρέσει θα το απαγορεύσουμε. Θα
απαγορεύσουμε βιβλία, προτάσεις ακόμα και λέξεις. Θα το ονομάσουμε
ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑ !

Αρπατ. : Αποφασίζω και διατάσσω : Επιβάλλω λογοκρισία !

Μια ομάδα 4-5 παιδιών ακούει τη δασκάλα

Δασκάλα : Και τότε η Κοκκινোসκουφίτσα είπε στο Λύκο. «Δε σε φοβάμαι»
Ασφαλίτης Α: Τι είναι αυτά που λέτε στα παιδιά; Τι θα πει «δε σε φοβάμαι».
Ασφαλίτης Γ: Από πότε ακούστηκε αυτό; Παιδιά να μη φοβούνται.
Δασκάλα : Το παραμύθι διδάσκει στα παιδιά το θάρρος, τη γενναιότητα, τη...
Ασφαλίτης Β: Κουραφέξαλα: Δυσκολεύετε τη θέση σας όσο συνεχίζετε να
μιλάτε
Δασκάλα: Αυτό το μάθημα ίσως είναι το τελευταίο...Απομονώστε...
Ασφαλίτης Γ: Φτάνει πια : Ακολουθήστε με!
Παιδιά : Κι εμείς τι θα διαβάζουμε ;
Ασφαλίτης Δ: Μα τα απομνημονεύματα του ξακουστού μας Αρπατίλαου
Ασφαλίτης Α: Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών
(συλλαμβάνουν τη δασκάλα και τη συνοδεύουν πίσω από τις κορδέλες –
κάγκελα)

Οι ρίζες κουνιούνται σαν κεφάλια πριν πέσουν.
Αναποδογυρίζει ο κόσμος, παραφορτώθηκε,
κι ο ανισόρροπος καιρός τον σπρώχνει
με βία στο μονόχρωμο αύριο.

Τραγούδι : Ο λύκος (Αρλέτα)

Ξεφτιλ: Και τι έχει μείνει ακόμα που σας ενοχλεί Υψηλότατε ;
Αρπατ: Το βασικότερο. Συγκεντρώνονται στα σπίτια, μιλάνε , διασκεδάζουν
και με κο-ροϊ-δευουν.
Υποχθ.: Και φαντάζομαι ότι συζητάνε, ανταλλάσσουν απόψεις ...εεε;
Θα το απαγορεύσουμε !
Αρπατ.: Αποφάσια και διατάσσω. Απαγορεύονται οι συναθροίσεις !
Επιβάλλω στρατιωτικό νόμο !

(Τα παιδιά παίζουν κρυφτό)

Πέντε – δέκα – δεκαπέντε – είκοσι – εικοσιπέντε...

(Βγαίνει ένα παιδί και λέει)

-Φτου ξελευτερία

Ασφαλίτης Α: Τι κάνετε εσείς εδώ ;

Παιδιά : Παίζουμε.

Ασφαλίτης Β: Και τι ελευθερίες και ξελευθερίες είναι αυτά ;

-Παιδιά : Μα όταν παίζουμε κρυφτό, ξέρετε, κάποιος που φτύνει και δεν τον έχει δει...

Ασφαλίτης Γ: Δικαιολογίες ! Εμπρός! Τα χέρια πίσω και ακολουθήστε με !

Ασφαλίτης Δ: Από δω και μπρος επιτρέπονται μόνο τα ατομικά παιχνίδια.

Παιδιά : Μα αυτό δεν έχει γούστο! Τι παιχνίδι θα' ναι αυτό; Πως θα χαίρεται ο καθένας μόνος του;

Ασφαλίτης Β: Αρκετά είπες! Από τώρα θα μπορείς να παίζεις μόνο με τα βλέφαρά σου !

(συλλαμβάνουν τα παιδιά και τα συνοδεύουν πίσω από τις κορδέλες – κάγκελα)

(δυο παιδιά βγαίνουν μέσα από τα κάγκελα και απαγγέλουν)

Μην απομονωθείτε. Με το λόγο και την πράξη σας σταθείτε πλάι σε κάποιον, στη μάνα σας, στον αδελφό σας, ή στο φίλο σας και προπαντός στα νέα παιδιά περιμένουν από σας να δουν αν θα τους φράξετε ή θα τους ανοίξετε το δρόμο της ελεύθερης αναπνοής.

Απομονώστε όσους συνεχώς χαμογελούν, που όταν μιλούν δεν σας κοιτούν στα μάτια κι όταν τους δίνετε το χέρι δεν ξέρουν ή δεν θέλουν να το σφίξουν.

Τραγούδι : Ακροβάτης – Χαϊνηδες (Ένα παιδί παριστάνει ότι ισορροπεί σε τεντωμένο σχοινί και ταλαντεύεται)

Ξεφτιλ: Τι άλλο ενοχλητικό έχετε παρατηρήσει στους υπηκόους σας

Υψηλότατε ;

Αρπατ. Πως θα γίνει να σταματήσει αυτό που μ' έχει ζαλίσει τελευταία, αυτό που με ταλαιπωρεί... Πως τον λένε αυτόν το νεαρό..., τον ψηλό με τα πολλά μαλλιά, που κουνάει τα χέρια του κι έχει γεμίσει τον κόσμο με τα τραγούδια του; Για να φανταστείς, ενώ τον έκλεισα φυλακή το φαινόμενο συνεχίζεται !

Υποχθ.: Τα, τα, τα,...μη μου στενοχωριέστε...Αυτό ήταν όλο; Πείτε μου εμένα ποια τραγούδια σας αρέσουν και θα φροντίσω ΕΓΩ να ακούνε ΜΟΝΟ ΑΥΤΑ. Θα φτιάξουμε μια λίστα που θα έχει μόνο τα τραγούδια που σας αρέσουν !

Αρπατ.: Να σκεφτώ. Το «ήταν ένας γάιδαρος με μεγάλα αυτιά». Το μια ωραία πεταλούδα». Α, και το πιο προχωρημένο «Άσπρα, κόκκινα, κίτρινα μπλε». Για να μην πούμε και για το σουξέ : «Κυρά Γιώργαινα ο Γιώργος σου που πάει;»

Αποφασίζω και διατάσσω : Θα ακούτε μόνο τα τραγούδια της λίστας !

(Μια παρέα παιδιών συζητά)

-Ωχ πια, δεν αντέχω άλλο, βαρέθηκα ! Ας πούμε πια κάτι να ανοίξει η καρδιά μας !

-Ναι, ας πούμε !

-Να πούμε τη Μαργαρίτα...

(τα παιδιά τραγουδάνε)

Η Μαργαρίτα η Μαργαρώ,

περιστεράκι στον ουρανό...

τον ουρανό μες στα δυο σου μάτια κοιτάζω,

βλέπω την πούλια και τον Αυγερινό.

-Α, ξέρω κι εγώ το άλλο, τη συννεφούλα

Είχα-είχα μια αγάπη, αχ καρδούλα μου

που 'μοιαζε συννεφάκι, συννεφούλα μου

Σαν συννεφά-, συννεφάκι φεύγει, ξαναγυρνάει

Μ' αγαπάει τη μια, την άλλη με ξεχνάει

Ασφαλίτης Γ: Αυτά τα τραγούδια δεν συμπεριλαμβάνονται στον κατάλογο !

Ασφαλίτης Δ: Αυτά τα τραγούδια δεν συμπεριλαμβάνονται στη λίστα !

Ασφαλίτης Β: Στο ξερονήσι ;

Ασφαλίτης Α: Στο ξερονήσι !

(συλλαμβάνουν τα παιδιά και τα συνοδεύουν στο ξερονήσι – τόπο της χορωδίας)

Τον καιρό της φρίκης

Θα τραγουδάμε ακόμα;

Ναι, θα τραγουδάμε το τραγούδι της φρίκης

Τραγούδι : Η επιστολή (Μ. Θεοδωράκης)

(Τα παιδιά καθισμένα πίσω από τα κάγκελα συζητάνε)

- Μπορεί η αλήθεια ναν'θνητή, το ψέμα αθάνατο;

- Έτσι δείχνουν όλα.

- Που είδες, η αδικία να μη ξαμασκαρεύεται χρόνους και καιρούς;

- Εδώ.

- Μα ξέρεις κάποιον που η βία να του 'χει φέρει τύχη;

- Και ποιός δεν ξέρει;

- Τότε ποιός μπορεί, σ' έναν τέτοιο κόσμο, να τσακίσει τον τύραννο;
- Εσύ.
- Μιλώντας για τους σκοτεινούς καιρούς δε θα λέμε: Τον καιρό που η βελανιδιά τα κλαδιά της ανεμοσάλευε.
- Θα λέμε: Τον καιρό που ο μπόγιατζής τσάκιζε τους εργάτες.
- Δε θα λέμε: Τον καιρό που το παιδί πετούσε βότσαλα πλατιά στο ποταμού το ρέμα.
- Θα λέμε: Τον καιρό που ετοιμάζονταν οι μεγάλοι πόλεμοι.
- Μα δε θα λέμε: Ήτανε σκοτεινοί καιροί.
- Θα λέμε: Γιατί σωπαίνουν.. οι Ποιητές τους;
- Θα λέμε ή δεν θα λέμε ;
- Θα λέμε αλλά δεν θα λέμε.
- Δεν θα λέμε καθόλου ;
- Βρε θα λέμε...αλλά δεν θα λέμε. Κατάλαβες ; Δηλαδή, δεν θα λέμε «μαστίγιο η εφορία» ! Θα λέμε «η εφορία μας κάνει γυμναστική»...
- Αααα !! Για λέγε...για λέγε...
- Θα λέω, αλλά δεν θα λέω !
- Καλά προχώρα...
- Λοιπόν. Δεν θα λέμε απαγορεύεται το παιχνίδι θα λέμε, δεν έχω όρεξη να παίξω !!
- Κατάλαβα. Δεν θα λέμε τότε που δεν είχαμε δασκάλους στα σχολεία. Θα λέμε τότε που δοκίμαζαν νέα παιδαγωγική μέθοδο.
- Αγγλικά άνευ διδασκάλου.
- Μάλιστα, μάλιστα.
- Δεν θα λέμε τότε που πεινούσαμε, θα λέμε τότε που μας κόπηκε η όρεξις.
- Δεν θα λέμε τότε που λέγαμε τότε που είπαμε το ψωμί ψωμάκι. Θα λέμε τότε που περιορίσαμε τα περιττά έξοδα...
- Α, μπράβο...
- Δεν θα λέμε τότε που τα παιδιά δεν είχαν να πιουν. Θα λέμε τότε που λιγόστεψε το γάλα.
- Δεν θα λέμε είμαι απαισιόδοξη, θα λέμε δεν είμαι αισιόδοξη. Έτσι θα λέμε.
- Μωρέ μπράβο !
- Ναι, δεν θα λέμε τότε που μας τελείωσαν οι τέσσερις εποχές. Θα λέμε τότε που ήταν μόδα ο χειμώνας.
- Αχά !
- Δεν θα λέμε τότε που σταματήσαμε να τραγουδάμε. Θα λέμε τότε που μας άρεσε η «σιωπηλή» μουσική δωματίου...
- Άλλωστε η σιωπή είναι χρυσός !
- Δεν θα λέμε τότε που χάσαμε την ελευθερία μας. Θα λέμε τότε που βρήκαμε το ρυθμό της πειθαρχίας.

- Γερμανικής...
- Δεν θα λέμε τη σκοτεινιά, μαυρίλα. Θα τη λέμε λαμπρό πρωινό.
- Τι λέτε ;
- Βρε ούστ !
- Ουστ ;
- Φρουστ.
- Δεν θα λέμε τότε που κοιμόμαστε, θα λέμε όταν νυστάζαμε.
- Δεν θα λέμε τότε ξεχάσαμε την ανθρωπιά μας. Θα λέμε πως η ανθρωπιά μας άφησε χρόνους.

- Όποιος δεν φοβάται το πρόσωπο του τέρατος, πάει να πει ότι του μοιάζει. Και το πιθανότερο τότε είναι, να συνηθίσουμε τη φρίκη, να μας τρομάζει ή ομορφιά.

- Ο Φρανκεστάϊν έγινε πόστερ και στολίζει το δωμάτιο ενός όμορφου αγοριού. Το αγόρι ονομάζεται Παπαδόπουλος ή Πινοσέτ, κι ολομόναχο χορεύει. Δεν υπάρχει μουσική, ούτε τραγουδιστής από κοντά, μονάχα ένας ρυθμός ατέλειωτος και αριθμοί...

- Χίλιοι, πεντακόσιοι, πέντε χιλιάδες, δέκα, εκατό χιλιάδες, αριθμοί όχι εντελώς αποσαφηνισμένοι των εξαφανισθέντων, βασανισθέντων και νεκρών.

- Και ο χορός να συνεχίζεται, το δε ποδόσφαιρο στις φάσεις του, να κόβει την αναπνοή εκατομμυρίων θεατών επί της Γης. Εκατομμύρια περισσότεροι απ' όσους εννοούνε ν' αντιδράσουνε στο τέρας, και εξαφανίζονται μες σε χαντάκια, σε ρεματιές ή στις αγροτικές ερημιές.

- Από την ώρα πού ο Φρανκεστάϊν γίνεται στόλισμα νεανικού δωματίου, ο κόσμος προχωράει μαθηματικά στην εκμηδένιση του. Γιατί δεν είναι πού σταμάτησε να φοβάται, αλλά γιατί συνήθισε να φοβάται...

Ηχητικό ντοκουμέντο «Όλοι ενωμένοι»

Πολλαπλασιαζόμαστε. Μεταμορφωνόμαστε.

Ο εχθρός σαπίζει, εκμηδενίζεται,
να το φωνάξουμε, να το διαδώσουμε.

Έπαιξε λάθος. Να πληρώσει το μονόλογο.

Τα δέρματα που κατεργάστηκε, τους ματωμένους που έθαψε,

Κι άλλα ανομολόγητα σε στόμα σφραγισμένο.

Θα 'ρθει καιρός

που θ' αλλάξουν τα πράγματα!

Να το θυμάσαι Μαρία!

Θυμάσαι, Μαρία, στα διαλείμματα

εκείνο το παιχνίδι που τρέχαμε

κρατώντας τη σκυτάλη;
Μη βλέπεις εμένα, μην κλαις,
εσύ είσαι η ελπίδα!
Άκου, θα 'ρθει καιρός
που τα παιδιά θα διαλέγουν γονιούς,
δε θα βγαίνουν στην τύχη
δεν θα υπάρχουν πόρτες κλειστές
με γερμένους απ' έξω,
και τη δουλειά θα τη διαλέγουμε,
δε θα 'μαστε άλογα
να μας κοιτάνε στα δόντια.
Οι άνθρωποι, σκέψου,
θα μιλάνε με χρώματα
κι άλλοι με νότες,
να φυλάξεις μοναχά
σε μια μεγάλη φιάλη με νερό
λέξεις κι έννοιες σαν κι αυτές :
απροσάρμοστοι, καταπίεση,
μοναξιά, τιμή, κέρδος, εξευτελισμός,
για το μάθημα της Ιστορίας
Είναι, Μαρία, δε θέλω να λέω ψέματα,
δύσκολοι καιροί και θα 'ρθουνε κι άλλοι
δε ξέρω, μην περιμένεις κι από μένα πολλά
τόσα έζησα, τόσα έμαθα, τόσα λέω.
Κι απ' όσα διάβασα ένα κράτησα καλά
Σημασία έχει να παραμένεις άνθρωπος!
Θα την αλλάξουμε τη ζωή
...παρ' όλα αυτά Μαρία

Δρώμενο : Κάτω από το φως του στρόμπο (έντονο φως που αναβοσβήνει γρήγορα) τα παιδιά κινούνται αργά, ακούγεται το τραγούδι «που το πάνε το παιδί» - εκτέλεση raining pleasure

τα παιδιά μένουν ακίνητα :

Και τώρα έβγα με βήμα ανάλαφρο
Στης ερειπωμένης πολιτείας
την παλιά σκηνή, γεμάτη υπομονή
μα και αμείλικτα το σωστό δείχνοντας.
Στον ανόητο παράβαλε τη Σοφία
Στο μίσος τη Φιλία,
Στο γκρεμισμένο σπίτι
το λαθεμένο σχέδιο.
Μα σ' αυτούς που δεν μαθαίνουν
δείξε με κάποια ελπίδα
το καλό σου πρόσωπο...

τα παιδιά κόβουν τις κορδέλες

Τραγούδι : Give peace a chance – John Lennon

Τα παιδιά συνοδεύουν με παλαμάκια, μπαίνουν στη σκηνή όλα τα παιδιά

Ενδιάμεσα στο τραγούδι απαγγέρονται οι στίχοι :

Πάω να φτιάξω άλλον έναν καφέ.
Μείνε λίγο ξάγρυπνη ακόμα
κρατώντας τούτη τη γραμμή ανοιχτή.

Τη γραμμή που χτίζει κάστρα
γύρω απ' τα όνειρά μου.

Τη γραμμή που ρίχνει σωσίβια
κάθε που ναυαγώ στο φόβο.

Κράτα τη γραμμή ανοιχτή.
Βάρκα που ψάχνει έλεος
στα απάνεμα βράχια σου η ζωή μου.

Κράτα τη γραμμή ανοιχτή!
Το αίμα θα ξαναγίνει κρασί στη Κανά σου λέω!
Θ' ακούσουμε ξανά παιδιάστικα γέλια σου λέω!
Θα πούμε ξανά τραγούδια στη θάλασσα σου λέω!
Θα πιούμε ξανά από ανοιξιιάτικο ρυάκι σου λέω!

Κράτα μόνο τη γραμμή ανοιχτή!
Κράτα τη γραμμή ανοιχτή!
Κράτα, κράτα, κράτα.....

Κι αν σας τα είπαμε όλα αυτά
Κι αν σας τα είπαμε όλα αυτά

είναι γιατί εδώ στη χώρα μας
εδώ στη χώρα μας

όπως κι αλλού,
παντού στον κόσμο

οι άνθρωποι ξεχνάνε
οι άνθρωποι ξεχνάνε

και η τρέλα
δεν θέλει πολύ

να φουντώσει πάλι

φτου ξανά κι απ' την αρχή

Η παράσταση ολοκληρώνεται με ηχητικό ντοκουμέντο από το Πολυτεχνείο

Χρησιμοποιήθηκαν πεζά και ποιήματα των Γιώργου Σεφέρη, Ευγένιου Τριβιζά, Μπ. Μπρεχτ, Αζίζ Νεσίν, Κ. Γώγου, Κ. Θεοτοκά, Μήτσου Κασόλα, Ζωρζ Σαρή, Μάνου Χατζιδάκη. Στην επεξεργασία και τη συγγραφή κειμένων, το μαγικό της χεράκι έβαλε και η Φωτεινή Φραγκούλη.